

Η ΤΗΛΕΟΡΑΣΙΣ

Τοῦ P. LOISELET

Σκυμένοι πάνω από τὸ λίκνο τοῦ ἀρτιγεννητοῦ βρέφους τῆς ἀνθρωπότητας, τὴν τηλεόραση τρεῖς μεγάλοι γιατροὶ ἔκαναν συμβούλιο. Τούς καλέσαμε σὰν εἰδικοὺς γιατὶ εἶναι καὶ οἱ τρεῖς ὅνθρωποι ποὺ βλέπουν μακρύ καὶ προφήτευσον πολλά μελλοντικά πράγματα. 'Ο πρώτος λέγεται Jean Luc, εἶναι τελείωφοις τῆς Ecole Normale καὶ διευθυντής τῶν προγραμμάτων τῆς Γαλ. Τηλεοράσεως. Ροβαλότας, ἐπομέλογος, μὲ ζωηρότατη ματιά, εἶναι πάντα ἕτοιμος γιὰ κάθε ἀπάντηση ποὺ τοῦ ὑποβάλλουν. 'Ο δεύτερος εἶναι δ Louis Merlin, ὁ ἐμψυχωτής τοῦ ιδιωτικοῦ σταθμοῦ τῆς τηλεοράσεως. Μ' ἔνο διαρκὲς χαμηλέγειο στὰ χεῖλη, μὲ χοντρὰ γυαλιά, μὲ μουστακάρια ζεν πρεμιέ, παρουσιάζει ἔνα σύνολο ἀνθρώπων ποὺ σκέπτεται σοφιάρι. 'Κ' ὁ τρίτος εἶναι δ κινηματογραφίστης André Vignaud, γεμάτος κέφι κι' δρεξη γιὰ συζήτηση κοντὸς, μὲ κατασθετικὸ χαμηλέγειο σκοκος καὶ μὲ εὐγενικὸ μουσάκι. 'Η κυρία ἀφορμή κι' ἡ πραγματικὴ αἵτινας τῆς καμπάνιας αὐτῆς εἶναι ἡ ἀκδοση τοῦ τελευταίου βιβλίου τοῦ Louis Merlin—ποὺ ἐσπείσωσε μιὰ πραγματική, ἀναστάτωση μὲ τὸν τίτλο «Τηλεόραση. Προτεύουσα τοῦ Χόλιγουντ».

Ο συγγραφέυς κάνει θύμωτα κυριολεκτικά, παιζόντας μὲ τοὺς ἀριθμούς, μὲ τὸν ἀνέκδοτα, τὸ ρεπορτάζ, καὶ τὶς γραφικὲς παρατηρήσεις.

Διαβάζοντας κανεὶς τὸ βιβλίο του, ἔρει τὸ τὶ γίνεται στὴν Ἀμερική: πῶς ζοῦνε καὶ πῶς φυγαγοῦνται οἱ 'Αμερικανοί, ποιὰ εἶναι ἡ θέση τῆς τηλεόρασεως, πόσοι σταθμοὶ λειτουργοῦν, πόσοι θὰ ίδρυθοῦν ἔφετος, καθὼς καὶ πόσοι δέκτες ὑπάρχουν. 'Ολα αὐτὰ μᾶς προδενοῦν ἔνον τλγικό. 'Η νέα αὐτὴ βιομηχανία μαρτυρεῖ ὅτι ἔκει κάτω ὑπάρχει μιὰ πυρετόδημος κατάσταση, γιὰ τὴν καταμέτρηση τῆς δύοις δὲν ὑπάρχει ἔξακρωτήρας. Μὲ ποιὸ θὰ εἶναι τέλος πάντων τὸ μέλλον, κι' ἡ πνευματικὴ ἡθικὴ καὶ μορφωτικὴ ἐπίδροση τῆς τηλεοράσεως: Θὰ βαρύνῃ δραγε τοὺς ὄμοις τῆς ἀνθρωπότητας ἢ θὰ τῆς δώσει φτερά; Θὰ τὴν ἀπελευθερώσει ἢ δχι: 'Η τηλεόραση θὰ τροποποιούσε τὰ

μέσα τῆς ἐκφραστῆς; Θὰ δημιουργοῦσε ἔνα νέο στύλο; Θά ἥταν γιὰ τὸ συγγραφέα ἡ σύμμαχός του, ἢ ἡ ἔχθρά του;

Καὶ νά τι μᾶς λέει ὁ René Clair: «Γιὰ μένα ἡ τηλεόραση μπορεῖ νά παιξῃ τὸ ρόλο τοῦ διεγερτικοῦ, ἥμερου καὶ γαλήνου, ἢ καὶ ἐκθαμβωτικοῦ καὶ καταπληκτικοῦ, κατά τὶς περιστάσεις». Νά τι μᾶς ἀπαντᾷ δ Louis Merlin: «Ἐν πάσῃ περιπτώσει δέν μᾶς παρακινεῖ γιὰ ἔργασις καὶ πρὸ πάντων στὴν ἀρχῇ τῆς ἐγκατάστασέως τῆς ὅτις ἔνα σπίτι». 'Ο A. Vignaud μᾶς λέει: «Ἡ τηλεόραση εἶναι ὁ συντελεστής τοῦ Οὐρμπανισμοῦ καὶ τῆς ἀποκεντρωσεώς. Μὲ τὴν τηλεόραση δ ἀνθρώποι φυγαγούεταις κι' ἀπολαμβάνει στὸ σπίτι τους χαριές νάνοι ὑποχρεωμένος νά κάθεται μαζὶ μὲ ἄλλους καὶ νά ταλαπορεύεται. 'Ο Jean Lu: «Ἡ τηλεόραση προσφέρει τὴν καταφυγὴν στὸ σπίτι». 'Ο Vignaud: «Ἡ τηλεόραση ἐπιτρέπει στοὺς πάντας τὸ θέαμα μιᾶς ἔγχειρησεως, που μᾶλις πέντε—ἕξι φοιτητὲς κατέφεραν μὲ κόπο νά τὴν παρακολουθήσουν. 'Οπως τὸ βιβλίο έτοι καὶ ἡ τηλεόραση ὑφελεῖ νά μπορεῖ νά ἀπευθύνεται στὸ κέφι στοὺς δικοὺς τους, κι' ὁ κινηματογράφος. Εἶναι ἡ μόνη κοινὴ γλώσσα ποὺ διευθύνεται σ' ὅλον τὸν κόσμο».

Ο Merlin: «Γενικά ἡ τηλεόραση εἶναι ἔνα θέαμα τοῦ διποίου οἱ τρεῖς παράγοντες εἶναι: Ιον τὸ δόμο Σον ἡ συνάθροιση ἢ μᾶζα καὶ Ζον ἡ μεγάλη αἰθουσα.

Ο Luc: «Δέν ὑπάρχει παρὰ μονάχα ἔνα τεχνικό σύστημα τῆς διανομῆς τῶν εἰκόνων μὲ πατίνων σὲ ἐνέργεια.

Ο Merlin: «Οι κινηματογραφικὲς ἐπικαιρότητες εἶναι φτασμένες πιάτ' γι' αὐτὸς εἶναι ἀλλήθεια πάς προστίθουν νά καρπωθοῦν τὶς δυνατότητες τῆς υπερτοκήσης ἀδελφῆς τους: Τὸ ἐφευρέθεν μηχανῆμα ἀπὸ τὸn Debricis ἐπιτρέπει τὴν καταχώρηση καὶ ἐμφανός διοικούσηποτε πράγματος: Θὰ μπορεῖ νά προβληθῆκόμα κι' ἐφευρεῖται μὲ τὴν τηλεόραση στὸ σινεμά δύοτερα ἀπὸ μερικούς διευθετήσεως, ἀφοῦ προηγουμένων περάσει ἀπὸ τὸ ἔκραν τῆς τηλεοράσεως, σὲ τρόπο ποὺ ὅθε σταθῆται νά πατορεῖ σὲ ἀπόλυτον τέλεσταις τὶς τελευταίες ἐπικαρπήσεταις».

Vignaud: «Στὸ τέλος θα μποροῦμε νά φυλλομετρῷμε τὶς ἔκδοσεις, δωρὶς ἐφοιλλίζουμε μερικά βιβλία».

Merlin: «Εἶναι ἡ ὀλίγθεια πάς· ἡ Ἀμερικὴ ὀλλαζει πολὺ μὲ αὐτὴ τὴν καινούργια ἐφέρεται».

Vignaud: «Όλα μποροῦν νά τὰ δεῖξουν καὶ νά τὰ διδάσκουν μὲ τὴν τηλεόραση στὸν κόσμο. Θὰ πρόκειται βέβαια νά πνιξέν τὸ θέατρο μέσα σ' ἔνα ἀτέλειωτο θέαμα, ἀλλὰ νά τοῦ προσφέρουν δι, τὸν ἐνδιαφέρει περισσότερο». Merlin: «Ἐνται γενοὺς ἀναψιφῆτη τὸ πῶς τὸ θέαμα τοῦ μεγάλου μαστοροῦ Τοσκανίνη σάν διευθύνει τὴ συμφωνικὴ ὄρχηστρα, ἐδίδαξε πολὺ περισσότερο ἀπὸ τοὺς μακροσκελετάτους λόγους, στοὺς θεατές 'Αμερικανούς, ποὺ ἔνωσαν καὶ είδαν νά φθανει ὡς σ' αὐτοὺς ἡ ἀντανάκλαση τῶν συναυτισμάτων ποὺ γεννιόντων μίσα στὴν καρδιά τοῦ μεγάλου αὐτοῦ μουσικοῦ».

Ἡ τηλεόραση ἀναγκαστικά θὰ τροποποιήσῃ τὸ φιλολογικό στόλ. 'Ἄς μην ἔχουμε πάς χωρὶς τὴν φωτογραφικὴ τέχνη θὰ ἔξακολουθοῦσαμε ἀκόμα, σαν τὸν Μπαλζάκ, νά κάνουμε εἰκοσαισέλιδες περιγραφές.

Τὸ δράμα εἶναι διτὶ ἡ τηλεόραση περιμένει τοὺς

«ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ»

συγγραφεῖς τῆς· κι αὐτοὶ θά εἶναι ἔκεινοι πού σκέπτονται μὲ τὰ μάτια τους».

Vignund: «Ο σημερινός ρέπορτερ γράφει τόσο καλά με τὴν Κόντακ του, δυσ καὶ μὲ τὸ στυλό του».

Lux: «Η γλώσσα τῶν εἰκόνων είναι κι ή γλώσσα τῆς τηλεοράσεως. Αὐτή η τέχνη είναι περιληπτική βρισκόμαστε στην ἐποχὴ τῆς ἀναπτούμενής της. Κι' αὐτὴν τῇ στιγμῇ τὸ πιό δόξοιο και τὸ πιὸ ἐνδιαφέρον σημεῖο τῆς τέχνης αὐτῆς είναι νῦ ξέρει νῦ διεκρίνει κανεὶς ἔκεινο πού είναι καλὸ ἀπὸ κεῖνο πού είναι κακό γιά νῦ μεταδοθῆ μέων τῆς τηλεοράσεως. Κι δυμας αὐτὸς είναι ποὺ μᾶς ἀπασχολεῖ, δυστυχῶς, λιγότερο».

Μετάφραση Γ. ΒΟΣΠΟΡΙΤΗ

»ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ»